

Martin Piták

Zkresleně nezakreslená reportáž o krásách mého uměleckého domova.

Jsem muzikantem, tvořitelem tónů, pro které žiju a ony žijí díky mně. Je to vzájemná symbióza, která se k mé veličnosti připojovala už od maličkého věku. Jako mladý pidižvík jsem bouchal do polštářů za zvuku nahraného koncertu svého idola. Říkal jsem mu Hakaka. Už od té doby bylo známo v domácnosti, a i u sousedů, ať už chtěli nebo ne, že pan Piták bude mlátit do bubnů. A stalo se.

Když jsem dovršil pěti let, poprvé jsem navštívil místo, o kterém vám teď chvíli povyprávím. Reportáž nemá být vyprávěním, ale prosím odpusťte mi, jsem sentimentální jedinec a rád se ztrácím v myšlenkách, které tak rád pouštím do hlavy. Jen ať jdou směle dál. Je otevřeno.

Základní umělecká škola F. L. Gasmanna je pro mě trvalým pobytem již pěknou řádku let, je to místo pro mě srdečního významu. V pěti letech jsem nastoupil k budoucímu řediteli, který v tu chvíli neřediteloval, ale řídil můj směr, kterým jsem mlátil do bubnů. Už v tu chvíli mě samotná budova zušky fascinovala. Uvítáním po příchodu jest krásná fontána, která za mé miminní doby ještě fungovala, schody ke dveřím otevírají první pohled na minulý obchůdek s uměleckými vymoženostmi, který se rozhodl stát se časem místem pro děláni obídků na soustředěních pro děti.

Všude na stěnách a na stropěch nástroje. Mírný nádech socialismu na nástěnkách, které si pamatovaly staré časy, s vysklenými nechutnými dveřmi, které se rozhodly zůstat až dodnes. Hlavní chodba pro mě oddělovala zušku na dva světy. Jeden plný oblíbených činností, bubenictví a malba, kterou jsem navštěvoval. A druhý? Nuda v podobě kytary a zpěvu. Koho by to zajímalo. Tebe, Martine, za deset let budeš obojí milovat.

Tři patra, která jsem ani pořádně neprobádal, byla klasickým místem pro výuku uměleckých divnovců. Mě zajímalo jenom sklepní místo, kde byly učebny bicích. Běžný učitel bicích nástrojů viděl denní světlo pouze při pauze na cigaretu. Jinak byl v temnotě. Ta však mému malému já nijak nevadila a trávila se mnou celou základku, kdy jsem v učebně strávil více času než kdekoliv jinde. Pouto je pouto.

V pozdějších letech jsem začal budovu vidět jako živou entitu. Měl jsem noční múry, že jsem ztracen v chodbách a někdo na mě čeká. Ve tmě tato budova nebyla příjemným místem. Do teď se bojím ve tmě chodit sám. Entita žila hlavně v lidech. Když se můj učitel stal ředitelem, otevřel se mi svět dospělých člověků, které jsem vždy pozoroval z dálky. Najednou jsem viděl, že ti učitelé jsou vlastně lidé, a ne nadpřirození bohové. Entita mi pomohla rozkoukat se v reálném světě. Kdykoliv jsem stál u nouzového východu, kde kouřili vyučující, kteří vyprávěli o problémech, které jsem nikdy ani nezaznamenal, že by mohly existovat, uvědomoval jsem si, co obnáší práce a povolání muzikanta.

A teď? V zušce jsem každý týden minimálně dvakrát, někdy i pětkrát, a je to můj domov. S Entitou jsem se skamarádil. Nakonec není děsivé být velkým. Tahle škola mi dala světlo do života, hlavně lidi v ní, které si nyní budu hýčkat do konce konců. Jak dojemné. A kde že je ta reportáž?

Já sám nevím. Chtěl jsem se jenom podělit o kousek svého štěstí z místa, které mám tak rád. Dámy snad prominou a páni snad zapomenou.